

Sælgerens Tilgodehavende først behandles i § 4, fastsætter § 3, at Tingens Værdi ved Tilbagebetalingen altid skal regnes Køberens tilgode. Det er en Selvfølge, at der herved nærmest er tænkt paa Tingens Salgsværdi, som den i Øjeblikket foreligger, men det er dog ikke udelukket, at der ved Ansættelsen kan tages Hensyn til, at Sælgeren med Lethed vil kunne forøge Salgsprisen ved en mindre Reparation, en Oppudsning eller lignende. Som Regel vil naturligvis Tingens Værdi paa Grund af det Slid, som er gaaet af den, medens den var i Køberens Besiddelse, eller blot fordi den ikke længere er ny, være betydelig under Afbetalingsprisen, men den Mulighed er dog ikke udelukket, at f. Eks. en Forandring i Priskonjunkturerne kan føre med sig, at Tingens Værdi ved Tilbagebetalingen maa ansættes højere end Købesummen. Bestemmelsen medfører i saa Fald, at denne højere Værdi kommer Køberens tilgode, idet Sælgeren ikke vil kunne tage Tingen tilbage, medmindre han betaler Køberens Forskellen mellem den nuværende højere Værdi og sit eget Tilgodehavende efter Reglerne i § 4. — Skulde det Tilfælde indtræffe, at Tingen er blevet beskadiget af Sælgeren, medens den befandt sig i Køberens Besiddelse, skal denne Beskadigelse selvfølgelig ikke gaa ud over Køberens, og Værdien vil derfor være at fastsætte uden Hensyn til samme.

At Køberens ikke tillige godskrives for de Afdrag, som han tidligere har erlagt til Sælgeren, stemmer med, at denne efter Reglen i § 4 ogsaa kun krediteres for den Del af Købesummen, der endnu ikke er berigtiget gennem disse Afdrag. Resultatet vilde blive nøjagtigt det samme, hvis man godskrev Køberens for de præsterede Afdrag og omvendt Sælgeren for hele Købesummen, men da Opgørelsen bliver simple og mere overskuelig ved at se bort fra de tidligere Indbetalinger, har man foretrukket dette.

Til § 4.

Det er allerede ovenfor omtalt, at det er Tanken i Lovforslaget, at Sælgeren skal

stilles, som om Handelen var opfyldt, og altsaa navnlig ogsaa oppebære den af ham beregnede Salgsavance. Hvis man imidlertid ikke blot med Lovforslaget lader Sælgeren beholde de Afdrag, der allerede er indgaaede, og lader ham regne sig de forfaldne, men ubetalte Afdrag tilgode med deres Paalydende, men yderligere ogsaa vilde tillægge ham det fulde Beløb af de Afdrag, der endnu ikke er forfaldne i det Øjeblik, da Tingen tages tilbage, vilde man give Sælgeren mere, end han har Krav paa. Naar den samme Ting koster adskilligt mere ved Køb paa Afbetaling end ved Køb mod kontant Betaling, ligger dette i, at Sælgeren i førstnævnte Tilfælde maa forlange, at Køberens ved et Tillæg til Kontantprisen (d. v. s. den Pris, for hvilken Tingen ved Aftalens Afslutningstid kunde være købt mod kontant Betaling) dels dækker ham for Afsavnet af Pengene i Tiden indtil Afdragenes Indbetaling og dels betaler ham en passende Præmie for den Risiko, som han løber i samme Tidsrum, tilligemed et Vederlag for de særlige Omkostninger, der er forbundne med Inkassationen af de mange Afdrag. Da nu Sælgeren i det Øjeblik, han tager Tingen tilbage, faar Dækning for hele Restkøbesummen, maa han billigvis finde sig i, at der for den Dels Vedkommende, som han efter Salgsvilkaarene endnu ikke vilde have kunnet forlange udbetalt, fordi den ikke var forfalden, afkortes et Beløb, der svarer til det i Rente og Risikopræmie m. m. beregnede Tillæg. Det er dette, som Lovforslaget har for Øje ved de i 1ste Stykke givne Regler. Skulde Principet gennemføres i sin Renhed, maatte imidlertid det Beløb, der skal afkortes, beregnes særskilt for hvert enkelt Afdrag under Hensyn til den Tid, som efter Kontrakten endnu vilde være hengaaet, inden det forfaldt til Betaling, og denne Udregning vilde blive saa vanskelig og indviklet, at Lovforslagets praktiske Anvendelighed vilde lide uforholdsmæssigt derved. Da det, nu efter Kommissionens Opfattelse er af den yderste Vigtighed, at Opgørelsen af Mellemværendet mellem Sæl-